

МАЛЯТКО

Журнал ЦК ЛКСМУ для дошкільнят № 6 червень 1969

Ще донедавна тут було пустирище, самі тільки вітри гуляли. А прийшли веселі завзяті комсомольці — і виросла могутня електростанція. До чого б не взялися комсомольці — усе в них до ладу виходить: піднімаються нові будови, сади й ліси, розквітає земля... Нині в українських комсомольців свято — день народження. Привітаймо ж їх і побажаймо щастя і добра!

Намалюв... КОЛЕСОВ

Оповідання Ніни БІЧУЇ
Малюнок Лариси СЕМЕНОВОЇ

БАРАБАННІ ПАЛИЧКИ

Маленький барабанщик стояв нерушно, коли світило сонце, і коли йшов дощ, і коли на плечі йому падав сніг. Барабанщик не міг нікуди податися із свого місця — він був камінний. Його поставили при вході до парку, де бавились діти, бо думали, що всім буде веселіше.

Однак весело від цього не ставало нікому: камінному барабанщикові забули дати до рук палички. А чого вартий барабан, якщо з нього не можна видобути жодного звука?

До парку часто приходив гуляти хлопчик. Він дивився на білого камінного барабанщика і розумів, як гірко тому жити. Адже барабанщик не може робити того, що любить робити понад усе на світі. І ось одного разу хлопчик вистругав дві рівненькі міцні палички. Це були саме ті палички, яких бракувало барабанщикові.

Того ж дня надвечір хлопчик прийшов до парку. Він підбіг до камінного барабанщика, зіп'явся навшпиньки і поклав на барабан свій дарунок.

Хлопчик знав, що барабанщик нетерпеливо ждатиме нічної пори, аби випробувати палички. І коли він торкнеться барабана і пролунають перші звуки — весело стріпнуть тоді гривами коні на каруселі, вдарять копитами і побіжать по колу. А дерев'яний слон задере свій хобот і засурмить так, як сурмлять справжні слони, що живуть у джунглях.

Хлопчикові стало трохи журно, що він сам не може дочекатись тої миті, бо якраз надходила пора, коли треба йти додому. Та хлопчик напевне знав, що цієї ночі у паркові весело стукотітимуть барабанні палички і барабанщик обов'язково усміхнеться.

ПРО МИР І СОНЕЧКО

Цвітуть волошки сині в житі,
Кує зозуля у ліску.
Сьогодні перший день у літі
І свято в нашім дитсадку.

Ми всі зібралися до зали,
У коло стали ми тісне
І голосисто заспівали
Про мир і сонечко ясне.

Вірш Марії ПОЗНАНСЬКОЇ

Кому до вподоби співи, кому танці. А Андрійко Худояров любить малювати. Що тільки заманеться — усе вам зобразить: і маму, і космонавта в шоломі, і зоопарк, де живуть різні звірі, і салют в ріднім Києві. Слухняні в його руках і пензлик і олівці-малювці.

А що таке «жабка», «місточок», «шпагат», ви знаєте? Мабуть, ні. А от Діна Саленко, Наталочка Турська і їхні подружки не тільки знають, а й стараються виконати ці складні гімнастичні вправи. Тому вони охоче відвідують заняття з гімнастики в Київському Палаці Спорту. Дівчатка мріють стати такими як Лариса Латиніна, Поліна Астахова й інші прославлені спортсменки.

Фото Михайла ПАЛАМАРЧУКА, Бориса ТКАЧЕНКА й Анатолія ПАСЛАВСЬКОГО

Чи йде дощик чи ні — а рослинкам байдуже. Всім їм любо в цьому затишному куточку. Дбайливі руки і поллють їх, і землю розпушать, і листя помиють... Гарний кімнатний гайок у дітей садочка № 107 міста Києва.

Написала Інна КУЛЬСЬКА
Малюнки Ольги МІНДЛІНОЇ

ЛІТО

Тепле літо іде,
Нас у поле веде.
Ми збираєм квіти —
Ой, красиве літо!
Тепле літо іде,
Нас до річки веде.
Нумо ніжки мити! —
Ой, веселе літо!
Тепле літо іде,
Нас до гаю веде.
Ми їмо сунички...
Гарні в літа звички!

МЕТЕЛИК

Яка чудова вишивка —
Метеликові крила!
Його червона вишенька
У гості запросила.
І він присів на гілочку,
І вишенька спитала:
— Скажи, тобі ці крилечка
Веселка вишивала?

Намалював Анатолій ПАЛИВОДА

Коли закінчиться день і сонечко піде спати, землю огортають сутінки. Бродить сон коло вікон, а дрімота коло плота. Усе засинає. Усі відпочивають.

Тільки ба! Чого це не спить авто! Широко розплющеними очима-фарами світить у пітьмі. А на ньому — червоний хрест виблискує. Ага, це — швидка медична допомога. Мчить вона вулицями, до хворого поспішає. Привезе в лікарню — лікарі в білих халатах виходять назустріч. Скоріше, скоріше!.. Не знають сну зараз ні очі, ні руки хірурга. Життя людське найдорожче...

Не спить у цей час і хлібзавод. Силу-силенну пересіє борошна, замісить тісто, піч розтопить. Печіться буханці, бублики, паляниці! На ранок ви поїдете в різні кінці міста, до всіх хлібних магазинів. Прийдуть покупці, візьмуть свіжий пахкий хліб і подякують нашим пекарям, що так добре попрацювали, коли всі спали-відпочивали.

Трудиться всю нічку й електростанція. Їй теж спати не годиться. Бо хто ж обійдеться без електрики! Ні лікарі, звісно, ні пекарі, ні водії машин та поїздів ...

Вірш Дмитра ПАВЛИЧКА
Малюнок Віктора КАВУНА

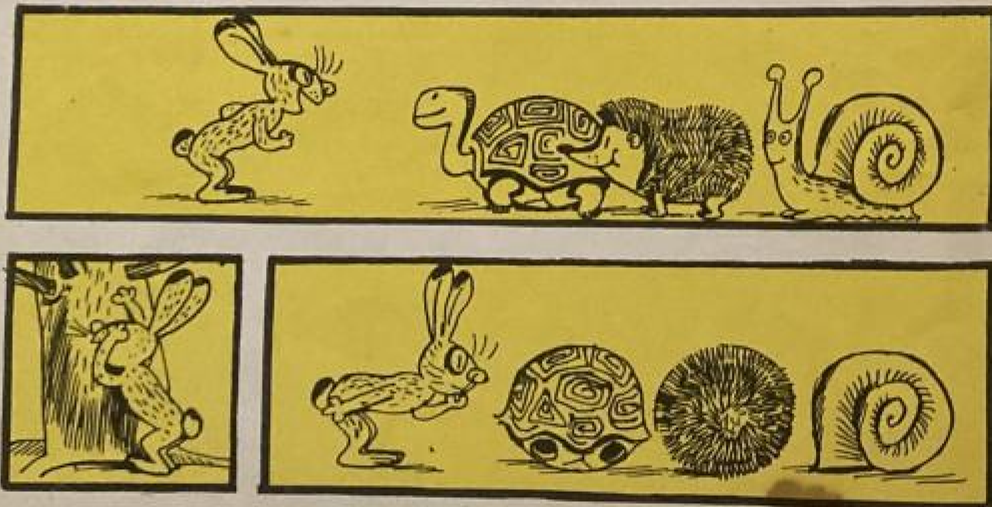
ЗОЛОТІ КАЛАЧІ

Несла киця на хвості
Калачики золоті.
Один калач — для мене,
Другий калач — для нені,
Третій калач — для брата,
Четвертий — для тата.
П'ятий калач загубився,
Десь у трави покотився.
Всі ми вибігли із хати
Калача того шукати.
Не плач, киценько, не плач,
Ми знайдемо твій калач!

ПІЖМУРКИ

Намалював Анатолій ВАСИЛЕНКО

Написав Андрій БОНДАРЧУК
Малюнок Вячеслава ЛЕГКОБИТА

МЕДИЧНА СЕСТРА

На узліссі, за переїздом, звідкіль видно і хати, і ставок, і городи, бігають хлопці. Бігають і татакають, як чапаєвський кулемет. Побачать один одного між зеленого віття і кричать:

— Падай, падай! Ти поранений.

— А ти — вбитий!

Люда переповзає від одного куща до іншого, пильно роздивляється навкруги. Сухі соснові шишки боляче колять їй руки й коліна. Але вона не зважає на те. Бо вона теж «солдат».

Через плече в Люди санітарна сумка. Справжнісінька. З червоним хрестом. А в сумці — і зеленка, і вата, і бинти. Схилиться Люда над «пораненим», перев'язує його й тихенько шепоче:

— Потерпи трішечки... Ну, зовсім мало. Ось накладу тобі бинта — зразу полегшає.

— Та швидше, швидше! — підганяє «поранений». Скочить на ноги і знову в «атаку»...

Сонце підбилося вище. В лісі стало паркіше. І всім дуже закортіло пити.

— Гайда до кринички! — подала голос Люда. — Я знаю, де це.

Вона перша поминула кущі, спустилася з горбка, стала навколішки, розгорнула траву.

У баклажку полилася чиста джерельна вода. Хлопці по черзі підходили до Люди, і вона кожного дбайливо напувала.

НА АРЕНІ МАНУК

Недавно я познайомилася з одним мудрим і гречним бегемотом. Зараз його батьківщина — Вірменія, і працює він у цирку разом із заслуженим артистом Степаном Ісааковичем Ісаакяном. Звуть бегемота Манук, що по-вірменському означає Малятко. «Послухай-но, — сказала я йому, — у нас, на Україні, є журнал і теж називається «Малятко». Приходь до нього гостину».

Бегемот погодився. Прийшов і ось що розповів про себе.

— Прокидаюсь я рано, рано. Заходить до мене в клітку Степан Ісаакович, і ми вітаємось.

Потім я з апетитом снідаю. Мене не треба припрошувати, чи приказувати: «Це — за тата, це — за маму...»

По сніданню в цирку починається вистава.

Спочатку Степан Ісаакович виряджається як клоун — хоробрий Назар — і вдає, що хоче в мене стрельнути. А я хапаю його за каптанець, щоб усі знали — стріляти у тварин суворо заборонено.

Далі я ходжу по вузенькому-вузенькому бар'єрові, а навздогін мені — бегемот Шаман.

Коли зважити, що статечний бегемот навіть не ступне там, де хистко, ви збагнете, як важко йти по цих виступцях. Та що то за цирк без труднощів!

А це називається піраміда. Всі захоплено аплодують, а я собі думаю — зараз Степан Ісаакович пригостить мене морквиною.

Увечері, після вистави, коли згаснуть вогні, мені дуже хочеться спати. Я позіхаю... На добраніч.

Розповіла Ірина БАБИЧ
Фото Бориса ГРАДОВА

Малюнок Валерія СЕГЕДИ

Серед моря-окіяну лежить острів Буян. Небачені дива на ньому: і співуча білка, що гризе золоті горішки, і морські богатирі на чолі з Чорномором, і царівна Лебідь... А з якої це казки Олександра Пушкіна, ти знаєш!

Індекс 74304

«МАЛЮТКА»
Журнал
ЦК ЛКСМУ
для детей
дошкольного возраста
(на украинском языке)

Обкладинка Вячеслава ЛЕГКОБИТА

Редакційна колегія: В. С. БЛИЗНЕЦЬ, Г. П. БОЙКО, З. В. ВОЛКОВИНСЬКА, А. І. ГРИГОРУК (відповідальний секретар), В. Ф. ГУЖВА, В. Є. КАРАСЬОВА, Р. Ф. ЛІПАТОВ, Ф. Ю. МАКІВЧУК, Т. С. ПЕТРУСЕНКО, Л. М. ПИСЬМЕННА, О. Л. РЯБОКЛЯЧ (головний редактор), А. К. ТЕТЬОРА, А. Д. ФІЛІПЕНКО, Г. В. ЯКУТОВИЧ.

Художник-редактор О. І. МІКОРА

Макет Едуарда КОЛЕСОВА

Рік видання десятий. № 6 (114)
Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28.
Телефони 24-35-81, 24-72-01, 25-50-63.
Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп.
Здано до набору 20.IV.69 р. Підписано до друку 6.V.69 р. Формат паперу 84×108¹/₁₆. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл.-вид. арк. 2,7. Тираж 620.000 прим. Зам. 01596.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.